

KULTUR & NÖJE

En stund mellan hav och dröm

STRÖMSTAD: LOKSTALLET FVLLT AV HAVSFANTASI

Det är uppfriskande för sinnen att ta nya vägar. Så det började bra vid Lokstallet i lördags: Publiken fick gå in genom fönstret på gaveln.

Inramningen till ett strandhugg är perfekt. Den nedglänsande solen målar en tunn strimma himmel mellan molnen flytande guld. När vi går in genom fönstret finner vi oss placerade mitt emot en mycket stor videoskärm, som visar en vy över ett strandlandskap, men också försiktigt släpper igenom ljus från Lokstallets andra sida.

KAMERAN RÖR SIG över berget, stiger slutar neråt. En kvinnogestalt kommer, från vårt håll. Börjar gå. Det uppstår en svag försökjutning i rumspuffattningen, när man samtidigt ser henne framför sig medan hon ändå kommer som bakifrån och fortsätter förbi.

Det är tystare än tyst, som barfotasteg i vit sand. Det är just vad det snart blir; steg för steg ser vi hennes fotavtryck i sanden medan hon själv passerar oss, avlägsnar sig, obeckligt fokuserad på vågorna som bryts mot stranden.

Hon försvinner utom synhäll. Och dyker upp från skärmens baksida, livs levande på golvet framför den. Har hon vatten i håret? Det ser så ut.

DÄRMED HAR VI lämnat Lokstallet och befinner oss någonstans mellan hav och land, mellan fantasi och verklighet. Juliane Bauer, för det är hon som kommit tillbaka ur vågorna, får snart sällskap av Celia Berndtzen och Danielle de Vries, uppdykande någonstans ifrån. De är en enhet, en sammanflätad gemenskap av något bortom tid och rum. Havsfolket kanske? Samtidigt individer, med tydliga egna personligheter, från lugn och försiktig, till eterisk till vild och stark, avspeglad också i olika klädstilar.

Tystnaden har ersatts av havets många ljud. Jag tycker jag hör vågbrus, knirkande trå, gnisslande rep. Kanske hör vi en svårtydd ljudberättelse om skepp i nöd? Kanske dramatik som sjömannen bemästrat? Allt är öppet för fantasin, ing-

Fakta: Strandhugg

- Föreställning med dans, ljud, videofilm med mera
- Gavs på Lokstallet lördag 27 augusti
- Dansare: Juliane Bauer, Danielle de Vries och Celia Berndtzen.
- Bygger bland annat på poem av Peter Uhr, konstnärlig ledare på Lokstallet.
- Ingen ytterligare föreställning är planerad, men tankar finns på att göra om Strandhugg nästa sommar, gärna tillsammans med något nyskapat.

en annan än jag själv sätter gränser.

Det sätte igång fantasin, säger Inger Norén efteråt och radar upp bilder och associationer från stränder, stenar och havets förelser som funnits i hennes medvetande.

VÄGORNA SKUMMAR PÅ videoskärmarna och ett dragspel för in människans förhållande till hav och strand i ljudbilden.

Celia Berndtzen går runt med mikrofonen och ber åskådarna att viska sina fullständiga namn. Så glider de visade namnen ut i landet mellan hav och land, det som förut var golvet i en konsthall. De blandas, tonar ut, återkommer – Kerstin, Celia, Åke, André...

Juliane Bauer har textat ord på ett papper. Nu sätts det upp framför vågorna på den ena av de bägge skärmarna, lägger sig över varmet och texten visar sig bestå av namn den också, troligen från den minnestavla över försvunna som sitter i Koster kyrka och har utgjort en del av inspirationen till föreställningen. I filmen bakom den ser en kvinna i profil ut över vågorna. Kanske söker hennes blick de försvunna. Kanske är hon själv en av dem, tillfälligt på återbesök iland.

LJUD AV TRÅ i vind, brusat av vatten och vind, tre kroppar som rör sig som en dyning, fram och åter – eller är det dyningar som blir till tre kroppar, fram och åter? Man kan söka symboler och berättelser, tankar och förklaringar. Eller helt enkelt vaggas med.

Det kändes skönt att bara sitta och lyssna, säger Kerstin Nylen, som är här tillsammans med Inger Norén och Ann-Britt Wiklund, lockade av tips de fick på konstutställningen tidigare i sommar.

Vi har varit med om ett strandhugg. Kanske blir det ett till nästa sommar. I alla fall låter producenten med mera, Peter Uhr, ana det.

MARITA ADAMSSON

BRUSANDE HAV. Celia Berndtzen, Juliane Bauer och Daniella de Vries blir som